

Imádság egy utazó épségéért

Errefelé a házak kívül-belül olyannak tetszettek, mintha kifogytak volna a szuszából. Mintha futók építették volna, akiket a táv felénél értesítettek: már beelőzte őket az összes versenyző.

Belülről is – néhol álmok, néhol nihil. Álmodok a mattbordó autóban, ami kilencvenháromban vadonatúj volt, nihil a metálszürke motorháztetőben, amit kétezer-nyolcban a bontóból szerzett a szerelő, hogy azért legyen valami, amivel munkába lehet járni. Odabent, ahogy körbenézel olyan, mintha minden csupa okker meg barna lenne. Mintha egy karcos, sárga cédetokon át néznéd: recsegő Sony rádió, a furnér tálaló üvegén imitt-amott felvált ragasztott aranycsíkok. A megsüllyedt ajtó vájata a linóleumban. A tetemmel teli, ragacos légyfogó szalag és az előkert túlélők: vinkák és kövérkék.

A nyirkos kis hálóban egy csupa-maszat kislány aludt, nagy meglepődöttséggel. Az arcán minden ünnepi: kipirult mosoly, csokoládétorta nyomai, glitter, homlokból elsimított frufu. Az anyja a konyhában vasalt. Az apja az anyja mellett, az ócska kis ebédlőasztalnál. Enni próbált. Újabban azt képzelte, hogy nem tudja lenyelni az ételt. Attól félt, hogy megakad félúton és megfullad tőle. Egyszer-kétszer most is megpróbálkozott a nyeléssel: alaposan megforgatta a szájában, próbálta pépesre rágni, de hiába. A másodiknál azt érezte, hogy majdnem félre ment, így hát letette a kanalat és felhagyott a próbálkozással. Szólni, persze, nem szólt róla.

– Nem jössz ki velem egy kicsit ücsörögni? – kérdezte.

– Vasalnom kell – válaszolta a nő.

– Dehogyan kell! Úgyis összegyűröm.

– Nem baj. Nem engedlek így vissza.

A férfi nézte az asszonyt. Elnyűtt volt, a haja csupa kóc, szétágazó keserűség. A férfi odalépett hozzá, mélyen meghajolt és felé nyújtotta a kezét:

– Hölgyem! Meginvitálhatom egy sétára a Vad Álmodok és Nagy Szerelmek Bércéhez? – kérdezte tettetett előkelőséggel.

– Csak az a baj, drága uram, hogy az udvarhölgyek és szolgák mind kimenőt kaptak. Tehát, ha elhagyom a házat, nem lesz, aki szendvicseket készítson uraságodnak – felelte a nő szigorúan, de azért mosolygott a régi, közös viccük hallatán.

– Na! Gyere már! Ez az utolsó közös éjszakánk. Tényleg így akarod eltölteni? – kérdezte a férfi.

– Nem akarom. Ez a dolgom.

– Akkor ezennel felmentelek alóla – mondta a férfi, és gyorsan kihúzta a vasalót a konnektorból, majd egy nylontáskába dobott néhány szelet kenyeret, két sprot-ni-konzervet meg egy hegyes erős paprikát, és berakta őket az utazótáskájába.

– Na, ezzel meg is volnánk! Na gyere, kint várlak!

A nő körbenézett, a születésnap gyertya a mosogatólében feloldódó tejszínhab tetején úszott. Láta a mosatlan edényeket, a szanaszét heverő mosott ruhát, az olajfoltot a falon. A szűnyogháló a folyosó ablakán megszakadt, és most vette észre, hogy csupa légypiszok és bogármaradvány az ablak. Nagy kedve lett volna lemosni, de azért komótosan elindult a férfi után.

A Vad Álmok és Nagy Szerelmek Bérce egy burkolatlan betonlépcső volt a ház hátsó oldalában. Ameddig még csak álmodoztak a ház megvételéről, sokszor másztak át a kerítésen, és üldögéltek ezen a lépcsőn, a mindenséget megváltó terveikkel egyetemben, szerelmesen. Most fáradtan huppantak le rá. A beton még meleg volt a nappali forróságtól. A nő a falat nézte: az egyenetlen bevonaton árkokat és sáncokat képzett a külső lámpa fénye.

– Akárhogy próbáltam, egyszerűen nem tudtam szebben megcsinálni – mondta szabadkozva a nő.

– Én mondtam neked, hogy hívjunk kőművest. Ezt a kis részt Gyusziék megcsinálták volna két óra alatt.

– Nem baj. Nem költünk feleslegesen.

– Ez nem lett volna felesleges.

– Minden felesleges, amit én magam is meg tudok csinálni...

– Figyelj, a jövő hónapra bevállaltam egy kis pluszt a két litvánánál.

– Igen? Úgy tudtam, azok a „pöcsfejek, a belet is kihajtják az emberből”.

– Igen, viszont jól fizetnek, és akkor lecseréljük a Corsát. A kis piros végre valahára örök nyugalomra térhet a bontóban.

– Én szeretem azt a kis piros Corsát.

– Tényleg? És melyik részét szereted? A sötét motorháztető a kedvenced? Hm? Vagy a beragadó bal hátsó ajtó? Á, tudom már! Biztosan a kis malterfolt a fejtámlánál! Attól nem tudsz megválni, igaz?

– Nem!

– Hát? A kis izzadtság-buké?

– Neeem!

– Hát?

– Hát, például, hogy abban hoztál el minket Hildával a kórházból.

– Igen, szegény gyerek vissza is akart menni a nővér karjába. Meglátta, hogy a nővérnek Hondája van.

Nevettek – ezer év óta először –, aztán a nő egyszerre elkomorodott.

– Tudod mit? Inkább ne cseréljük le. Majd lecseréljük, ha már itthon leszel.

– Rendben. Na és a tényérok? Láttam, hogy nagyon tetszettek neked.

– Nem tetszettek. Csak megnéztem őket.

– Dehogynem! Majd elepedtél értük – mosolygott a férfi. – Nem akarom, hogy magatokon spórolj. Azért dolgozom, hogy boldogok legyetek.

– Épp ez az! Gondolod, hogy tényért veszek, hogy még tovább maradj? Minden költéssel téged tartalak ott tovább. Egy tényérkészlet, egy nappal több nélkülöd. Egy kőműves, másfél nap – mondta a nő, könnyezve.

A férfi megpróbálta felvidítani.

– Nyugtass meg, hogy sőt azért vesztek? Csak mert a rádióban hallottam, hogy a megfelelő nátriumbevitel nagyon fontos. Állítólag, aki nem eszik eleget, az hülyeségeket beszél!

– Hát igen! Egy csipet só, egy másodperc nélkülöd... – ment bele a nő. – De azért azt még veszünk. Jövő héttől viszont lemondok a kávéról.

– Szegény gyerek! Keserves napok várnak rá...

– Jó, a kávé marad, de a kézkrém már tényleg túlzás.

A férfi megfogta a felesége kezét és megcsókolta. Zsírsgaza volt. A nő tudta ezt, elhúzta. A fejét ismét a fal felé fordította és úgy mondta:

– Legközelebb sűrűbbre keverem. Az volt a baj, hogy nem volt elég sűrű és lecsöpögött.

Igaza volt: a híg vakolat torz gombócokban hullt le és száradt bele a fal menti fűbe. A férfi és a nő nézte ezeket az amorf, szürke gombákat. Szentjánosbogarak pattantak nekik és hunytak ki csöndesen.

– Figyelj, kicsi! Nekem tetszik így a fal. Olyan olaszos – mondta a férfi engesztelően.

– Menjünk be. Aludnod kellene még egy-két órát – mondta a nő.

A búcsú olyan, mint egy gyorsan jövő nátha. Kikezdi a nyálkahártyákat, elhomályosítja a szemeket, színtelenné változtatja a hűvös házat, az éleket keménnyé, rosszérzetű libabőrré az ölelő kart.

A nő erőltetett mosollyal nézett a távolodó kisbusz után. Bement a házba, és gépiesen pakolni kezdett. Elmosogatta az edényeket, fertőtlenítőt öntött a felmosóvízbe. Teát főzött, letörölte a fürdőszobai tükörről a ráfröccsent fogkrémet.

A hálószobában összeszedte a padlóra szétdobált ruhákat, majd egyszerre csak visszadobta őket, melléjük rogyott és imádkozni kezdett. Nagyon szép ima volt. Szent Kristóf mosolyogva nézte, ahogy ez a szegény kis asszony imádkozott egy utazó épségéért.